

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **T. V.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 27. 5. 2015, č. j. 52 A 54/2014 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 5. 2014, č. j. KrÚ 30618/2014/ODSH/14, sp. zn. SpKrÚ 18417/2014/ODSH/14, zamítl jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 7. 2013, č. j. OSA/P-347/13-D/42, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 28. 2. 2013 v 10:10 hodin jakožto řidič motorového vozidla Škoda Octavia, RZ: X v ul. Karla IV. v Pardubicích při řízení tohoto vozidla držel v ruce mobilní telefon a telefonoval, tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) držel v ruce telefonní přístroj, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona. Správní orgán prvního stupně za tento

přestupek žalobci podle § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 2.000 Kč a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zástupci žalobce panu R. K. (který jej zastupoval na základě plné moci ze dne 15. 4. 2013 doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 26. 4. 2013 prostřednictvím e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem) doručeno dne 12. 8. 2013. Žalobce však podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně až dne 10. 2. 2014. K tvrzení žalobce, že mu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo nikdy doručeno, žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, když své rozhodnutí v souladu s § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, doručoval pouze zástupci žalobce, neboť předmětná plná moc odpovídá zákonu a byla doručena zákonným způsobem.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž uvedl, že se o existenci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dozvěděl, až z dopisu správního orgánu prvního stupně, po jehož doručení ze spisové dokumentace zjistil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo doručeno taktéž panu R. K.. Žalobce však plnou moc, která je založena ve spise, nikdy nepodepsal, ani o její existenci nevěděl. Podle žalobce je plná moc falzifikát, což potvrzuje také fakt, že se jedná o prostou kopii. Žalobce poukázal na § 22 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů a vytknul správnímu orgánu prvního stupně pochybení spočívající v tom, že si nevyžádal originál plné moci. Kdyby totiž správní orgán požádal o dodání originálu nebo autorizované konverze plné moci, R. K. by ji nedoložil. Správní orgán prvního stupně proto neměl přihlížet k plné moci, kterou žalobce nikdy nepodepsal, a pochybil při doručování svého rozhodnutí, neboť jej nedoručil žalobci. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil.

[4] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27. 5. 2015, č. j. 52 A 54/2014 – 40, a rozhodl dále, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává. Krajský soud konstatoval, že správní řád na žádném místě nestanoví povinnost, aby písemná plná moc byla správnímu orgánu předložena v originálu nebo v ověřené kopii, ani nespojuje účinky zastoupení teprve s předložením plné moci v originálu, jak se žalobce mylně domnívá. Plná moc je jednostranným prohlášením zmocnitele především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem) a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva. Správní řád však účinky jednání k zastoupení nespojuje s plnou mocí v originálu či ověřené kopii, jak již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26. Absence originálu plné moci ve správním řízení proto nepředstavuje vadu řízení, pro kterou by bylo neúčinné nejen právní jednání učiněné zmocněncem, ale také doručování písemností ze strany správních orgánů tomuto zmocnění. Teprve vyvstanou-li pochybnosti, zda předložená kopie plné moci skutečně prokazuje oprávnění zmocněnce jednat za účastníka, je na místě, aby správní orgán vyzval k doložení jejího originálu. Poukaz žalobce na elektronickou konverzi dokumentů není relevantní, neboť § 22 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, je

pokračování

použitelný na případy, kdy je třeba předložit správním orgánům či jakékoli třetí osobě příslušnou listinu v originálu nebo v ověřené kopii; v projednávaném případě tomu tak však není, neboť zde taková potřeba nevystala a k nastoupení účinku zastoupení byla dostatečná listina (plná moc) v kopii prosté. Tvrzení žalobce, že tato plná moc je falzifikátem, označil krajský soud za účelové. Správní orgán neměl důvod o plné moci pochybovat, když zástupce žalobce po zaslání této plné moci elektronickou cestou se zaručeným elektronickým podpisem nesdělil správnímu orgánu, že by zastoupení nemělo žádné účinky, přičemž navíc za žalobce činil úkony v době po předložení této plné moci. Pokud skutečně mezi žalobcem a jeho zmocněncem vznikly nějaké neshody, jedná se o soukromoprávní vztah mezi žalobcem a jeho zmocněncem, který nemůže mít vliv na právní účinky plné moci předložené správnímu orgánu. O účelovosti zmíněného tvrzení nelze podle krajského soudu pochybovat také s ohledem na krajskému soudu z úřední činnosti známou rozsáhlou obstrukční a účelovou činnost nejen tohoto zástupce, ale i jiných zástupců v řadě dalších přestupkových věcí, ve kterých sepisuje žaloby v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát.

[5] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v níž vyjádřil přesvědčení, že kasační stížností napadený rozsudek je nezákonný. Stěžovatel konstatoval, že pokud krajský soud dospěl k názoru, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo podáno opožděně, pak na takové odvolání nemůže být pohlíženo jako na řádně uplatněný opravný prostředek. V případě nevyčerpání řádných opravných prostředků soud usnesením žalobu odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel dále uvedl, že R. K. ke svému zastupování nikdy nezmocnil, a vyjádřil přesvědčení, že subjektivní lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně počala běžet teprve dne 30. 1. 2014, kdy bylo žalobci od správního orgánu prvního stupně doručeno upozornění na nedoplatek, ke kterému byla přiložena první strana rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Odvolání podané žalobcem dne 10. 2. 2014 tak bylo podáno včas. K argumentaci krajského soudu, že stěžovatel proti zastoupení R. K. nic nenamítal, stěžovatel uvedl, že neměl jak seznat, že by měl být R. K. zastoupen. K závěru krajského soudu, že neprokázal, že předložená plná moc byla falzifikátem, stěžovatel uvedl, že nemá jak prokázat případnou falzifikaci plné moci. Stěžovatel si falzifikaci plné moci vysvětluje tak, že R. K. zkopíroval podpis stěžovatele z jiné listiny.

[6] K poukazu krajského soudu na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z které vyplývá, že nejsou-li pochybnosti o existenci zmocnění, postačí k jeho prokázání kopie plné moci, stěžovatel uvedl, že v posuzované věci o existenci zmocnění pochybnosti existovaly, neboť z odvolání stěžovatele vyplývalo, že o zastoupení nevěděl. Zástupce stěžovatele navíc byl pasivní, nereflektoval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a nevyvinul ani žádnou jinou aktivitu k obhajobě stěžovatele. Podle stěžovatele krajský soud nemůže popírat jeho právo na oznámení rozhodnutí, což však krajský soud učinil, když konstatoval, že není podstatné, zda stěžovatel plnou moc podepsal, nebo zda jde o falzifikát, neboť i falzifikát postačuje k prokázání zmocnění. Krajský soud tedy nezpochybnil žalobní tvrzení stěžovatele, že žalobce plnou moc R. K. nikdy nepodepsal, avšak dospěl k závěru, že tyto skutečnosti jsou soukromoprávní věcí stěžovatele. Podle stěžovatele jsou v posuzované věci přílehlavé závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2005, č. j. 5 Afs 155/2004 – 82. Stěžovatel uzavřel, že jím podané

odvolání bylo včasné, neboť doručení rozhodnutí R. K. nemohlo být právně účinné. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost uhradit stěžovateli náhradu nákladů řízení.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry krajského soudu, setrval na svém právním názoru vyjádřeném v odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda stěžovatel podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včas, s čímž souvisí argumentace stěžovatele zpochybňující jeho zastoupení ve správním řízení (plnou moc, již jeho zástupce R. K. prokázal své oprávnění zastupovat stěžovatele).

[12] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel si dne 4. 4. 2013 převzal předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 25. 4. 2013 v 9:00 hod. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že R. K. v den ústního jednání v 8:45 hod telefonicky správnímu orgánu prvního stupně sdělil, že zastupuje stěžovatele, ale že mu není dobře a půjde k lékaři. Téhož dne se R. K. správnímu orgánu e-mailem podepsaným uznávaným elektronickým podpisem omluvil z účasti na ústním jednání. V příloze tohoto e-mailu zaslal plnou moc k zastupování stěžovatele a lékařskou zprávu vystavenou MUDr. A. J., dle které se k tomuto lékaři R. K. dne 25. 4. 2013 dostavil z důvodu střevní infekce a byl mu doporučen Iberogast, klidový režim a dietní strava. Správní orgán prvního stupně následně uvedenému zástupci stěžovatele doručil poučení účastníka řízení před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu a poté i své rozhodnutí o přestupku stěžovatele ze dne 24. 7. 2013, proti kterému stěžovatel dne 10. 2. 2014 podal odvolání.

[13] V plné moci ze dne 15. 4. 2013 (jedná se o prostou kopii), kterou zástupce stěžovatele přiložil k výše již zmíněnému e-mailu ze dne 25. 4. 2013, je uvedeno, že stěžovatel zplnomocňuje pana R. K., LL. M., nar. X, trvale bytem P. 1954, P., k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku vedeném pod

pokračování

spisovou značkou OSA/P-347/13-D/8. Plná moc byla udělena pro zastupování v plném rozsahu, tj. před správními orgány i soudem, včetně doručování písemností ve všech stupních řízení. Plná moc je stěžovatelem podepsána.

[14] Otázkou náležitostí plné moci udělené třetí osobě k zastupování účastníka správního řízení třetí osobě a tím, zda je nutné, aby plná moc byla správnímu orgánu předložena v originálu či ověřené kopii, nebo postačí plná moc v kopii prosté, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 - 27, v němž vyslovil, že „*správní řád ve svém § 33 odst. 1 umožňuje zastoupení účastníka správního řízení zvoleným zmocněncem na základě plné moci, kterou lze učinit buď ve formě písemné, nebo může být udělena ústně do protokolu. Správní řád však na žádném místě nestanoví povinnost, aby písemná plná moc byla správnímu orgánu předložena v originálu, nebo ověřené kopii ani nespojuje účinky zastoupení teprve s předložením plné moci v originálu, jak se mylně žalobce domnívá. Plná moc (nebo také průkaz plné moci) je jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem) a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná). Ta má soukromoprávní povahu, typicky se jedná o smlouvu příkazní. Obsahem průkazu plné moci musí být konkrétní rozsah zmocnění (srovnej § 33 odst. 2 správního řádu), uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a je také třeba, aby plná moc obsahovala datum, není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu, aby bylo zřejmé, od kterého konkrétního okamžiku je zmocněnec oprávněn úkony za zastoupeného činit.*“ Veškeré uvedené náležitosti předložená kopie plné moci udělené dne 15. 4. 2013 stěžovatelem zmocněnci R. K. obsahuje. Jedná se tedy o řádnou plnou moc, s jejímž předložením správní řád spojuje příslušné účinky (srovnej zejména § 34 správního řádu). Dále je třeba uvést, že plná moc byla správnímu orgánu doručena e-mailem podepsaným uznávaným elektronickým podpisem, tj. řádným podáním, se kterým jsou spojeny právní účinky (§ 37 odst. 4 správního řádu).

[15] Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil, když z předmětné plné moci vycházel a v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu doručoval písemnosti zástupci stěžovatele. Z doručky založené ve správním spisu vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zástupci stěžovatele doručeno prostřednictvím fikce doručení dne 12. 8. 2013, neboť zásilka obsahující toto rozhodnutí byla připravena k vyzvednutí dne 31. 7. 2013 (§ 23 odst. 1, § 24 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu). Dne 13. 8. 2013 pak byla zásilka obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vhozena do poštovní schránky zástupce stěžovatele. Stěžovatel podal odvolání až dne 10. 2. 2014, tj. po uplynutí patnáctidenní odvolací lhůty stanovené v § 83 odst. 1 správního řádu. S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěrem žalovaného a krajského soudu, že odvolání bylo podáno opožděně.

[16] Ohledně tvrzení stěžovatele, že R. K. ke svému zastupování nikdy nezmocnil a neměl jak seznat, že by měl být tímto zástupcem zastoupen, Nejvyšší správní soud přihlédl k tomu, že stěžovatel již dne 4. 4. 2013 osobně převzal zásilku obsahující sdělení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání na den 25. 4. 2013, v němž byl mimo jiné poučen, že nedostaví-li si bez náležité omluvy či důležitého důvodu, může být věc projednána v jeho nepřítomnosti, přičemž projednáním věci se podle § 74 zákona o přestupcích rozumí nejen její projednání při ústním jednání ale též rozhodnutí o

ní. Pokud by stěžovatel nebyl zastoupen, pak by se patrně ve správním řízení sám hájil, uplatňoval svá práva a zajímal se o jeho průběh. Stěžovatel sice mohl zvolit naprosto pasivní přístup, tj. k ústnímu jednání se nedostavit a neomluvit se z něj, pak mu ale muselo být jasné, že nejpozději v horizontu několika týdnů po nařízeném termínu ústního jednání bude vydáno rozhodnutí. V žádném případě nemohl předpokládat, že rozhodnutí bude vydáno několik měsíců po nařízeném termínu ústního jednání. Stěžovatel však nijak nezjišťoval, zda již rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno. Stěžovatel se tudíž navzdory svému tvrzení, že o zastoupení nevěděl, v průběhu správního řízení do značné míry choval tak, jako kdyby zastoupen byl.

[17] Důvěryhodně nepůsobí ani tvrzení stěžovatele, dle kterého R. K. zkopíroval podpis stěžovatele z jiné listiny, a jím předložená plná moc tak byla falzifikát. R. K. totiž v průběhu správního řízení zaslal e-mailem správnímu orgánu prvního stupně dne 25. 4. 2012 ještě jednu omluvu, k níž přiložil plnou moc udělenou mu M. Č. v jiném řízení o přestupku, která je obsahově a formálně totožná s plnou mocí, kterou R. K. předložil v posuzované věci. Nejvyšší správní soud považuje prakticky za vyloučené, aby se pan R. K. bez součinnosti stěžovatele dozvěděl údaje uvedené v dotyčné plné moci a omluvě (jméno a příjmení stěžovatele, spisovou značku přestupkového řízení, termín nařízeného ústního jednání, podobu podpisu stěžovatele). Takovýto postup (zastupování jiné osoby bez udělení plné moci) R. K. navíc nedává žádný smysl. Dále je třeba uvést, že stěžovatel žádným způsobem nedoložil a neprokázal své tvrzení uvedené v žalobě, že občanskému sdružení Řešíme pokuty, o.s., jehož je pan K. členem, poskytl podepsaný souhlas se zpracováním osobních údajů. S přihlédnutím k výše uvedenému má Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud za to, že uvedené tvrzení stěžovatele je účelové.

[18] Za situace, kdy se tvrzení stěžovatele ohledně neexistence zastoupení jeví jako nedůvěryhodné a účelové, se Nejvyšší správní soud plně ztotožnil se závěrem krajského soudu, že případný nedostatek komunikace mezi stěžovatelem a jeho zástupcem, respektive neinformování stěžovatele zmocněncem o doručení plné moci a odpovědnost zmocněnce za takové jednání, je otázkou soukromoprávní povahy, která je z hlediska řízení před správními orgány a přezkumu jejich rozhodnutí správními soudy zcela irelevantní. Nezbyývá tak než znovu konstatovat, že správní orgány nepochybily, když vycházely z předložené plné moci, a považovaly doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zmocněnci stěžovatele za účinné. Na výše uvedeném nemění nic ani poukaz stěžovatele na skutečnost, že jeho zástupce byl pasivní, nerefletoval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a nevyvinul ani žádnou jinou aktivitu k obhajobě stěžovatele. Pasivita zástupce totiž v žádném případě nedokládá neexistenci zastoupení. Mimoto je zřejmé, že R. K. se správním orgánem prvního stupně opakovaně korespondoval, nelze proto souhlasit s tím, že by byl v řízení zcela pasivní.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti konstatoval, že pokud krajský soud dospěl k názoru, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo podáno opožděně, pak na takové odvolání nemůže být pohlíženo jako na řádně uplatněný opravný prostředek, přičemž v případě nevyčerpání řádných opravných prostředků soud usnesením žalobu odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pro případ, že stěžovatel touto argumentací míní zpochybnit správnost procesního postupu krajského soudu, který ve věci rozhodl rozsudkem, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovateli není možné přisvědčit, neboť rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro jeho opožděnost podle § 92 správního řádu

pokračování

samostatným rozhodnutím, které lze napadnout žalobou podle § 65 s. ř. s. Správnost posouzení včasnosti podání opravného prostředku žalovaným správním orgánem totiž může být předmětem soudního přezkumu. Krajský soud proto postupoval správně, pokud žalobu projednal a rozsudkem zamítl.

[20] Stěžovatel dále poukázal na rozsudek ze dne 29. 7. 2005, č. j. 5 Afs 155/2004 – 82, v němž zdejší soud mimo jiné judikoval, že „bylo-li z jednání a úkonů daňového subjektu v průběhu daňové kontroly zřejmé, že jednoznačně projevil svoji vůli být v řízení nadále zastupován novým zmocněncem, a činil-li veškeré faktické úkony pouze tento zástupce a daňový subjekt sám přitom žádný z těchto úkonů nezpochybnil, nelze se dovolávat neúčinnosti zastoupení ani samotných úkonů“. Nejvyšší správní soud k tomu odkazuje na výše již uvedené závěry o účelovosti, nedůvěryhodnosti a nepodloženosti tvrzení stěžovatele zpochybňující existenci zastoupení. Lze proto konstatovat, že rozsudek krajského soudu není nijak v rozporu s citovaným judikátem Nejvyššího správního soudu.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[21] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[22] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu